

dig. Men der er et Sted, hvor Kritikken nu kommer med fuld Ret, og det er paa det Punkt, som det ærede Medlem forholdsvis mindre kom ind paa, nemlig det Spørgsmaal, hvorfor man ikke har forelagt denne Sag for Rigsdagen i rette Tid. Det er for mig Hovedpunktet, og det er derimod, jeg vil rette min Kritik. Jeg vil først og fremmest sige, at jeg tillægger ikke den afdøde Finansminister nogen synderlig Skyld paa det Omraade, thi dels vide alle, at han var meget syg og døde ganske kort Tid efter, at han havde udstedt dette Brev til Bankkomiteen. Jeg vil heller ikke rette nogen Kritik i nogen væsentlig Grad mod den nuværende Finansminister, for han er traadt saa sent til, at han ikke kan bære noget synderligt Ansvar derfor. Man maa paa ethvert vanskeligt Felt have Ret til at forlange den fornødne Tid til at forberede sig til Sagen. Jeg kommer derfor ganske naturligt til at holde mig til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), som fungerede i Sommer indtil 24. Juli, tror jeg det var, og ogsaa til den nuværende højtærede Konseilspræsident, som var Finansminister fra den Tid og til han dannede sit eget Ministerium. Det ærede Medlem fra Ringkøbing benægter, at det er et Provisorium, dette her. Ja, man kan jo give det, hvad Navn man vil. Jeg vil gerne indrømme, at det ikke er Provisorium ganske i den Betydning, man hidtil har taget det, med Hensyn til provisoriske Love. Men jeg betragter det som et Provisorium og vil hævde, at det er nok saa ondartet som de andre, det er væsentlig det, jeg holder mig til. Saa sagde det ærede Medlem, at Provisorier af denne Art og af anden Art kunde man vanskeligt undgaa. Ja, det er jo det, vi altid have sagt, at en Administration altid maa handle, naar den staaar overfor Tilfælde, hvor Handling er nødvendig, men det forandrer jo i væsentlig Grad Provisoriets Karakter, om den, der skal handle, har Grund til at vente, at Rigsdagen vil tiltræde det Provisorium, han har udstedt, eller om han ikke har det.

Der næst siger det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at den afdøde Finansminister kunde have søgt Tilslutning i Finansudvalget og Grupperne. Han vilde efter min Formening, det ønsker jeg at sige, have faaet den. Jeg skønner ikke, at det paa det Tidspunkt vilde have været muligt, hverken for Tingene eller for Finansudvalgets Medlemmer at sige: Nej, vi ere ganske vist gaede med til Garantien for de to Banker, men vi

ville ikke garantere for de andre. Endnu var nemlig Panikken saa stor, Faren saa truende, at jeg er tilbøjelig til at tro, at man ubetinget vilde have sagt Ja ogsaa til Laanekassen. Det er ogsaa en Kendsgerning, at Laanekassen er bleven nævnt i Finansudvalget, uden at man har gjort Indsigelse derimod. Hvorledes man vilde have stillet sig overfor de to Provinsbanker, der er Tale om, vil jeg lade staa hen, men jeg er ikke blind for det Arguments Rigtighed, som blev fremført, at naar man havde ladet Statens Garanti træde til overfor de københavnske Banker, vilde man vanskeligt kunne nægte det samme overfor Provinsbankerne. Jeg er heller ikke i Tvivl om, hvorledes jeg vilde have stillet mig i dette Tilfælde.

Men jeg retter min Kritik imod den Maade, hvorpaa man gik frem fra Finansministerens Side. Thi Forholdet er jo det, at vi, Tingene, Finansudvalgets Medlemmer i hvert Fald intet have vidst om, at Garantien var udstrakt til Provinsbankerne. Nu siger det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at han ikke har vidst bedre end, at den afdøde Finansminister havde henvendt sig til Finansudvalget og anmodet dets Medlemmer — det er almindelig Coutume at gaa den Vej — om at søge hver deres Grupper Fører og faa Sanktion derpaa. Naturligvis forandrer det paa mange Punkter det ærede Medlems Stilling, det erkender jeg, men jeg kan bare vanskelig forstaa for mit Vedkommende, naar det ærede Medlems Parti har Flertal i Finansudvalget og har dets Formand og dets Ordfører, at ingen af dem har gjort ham opmærksom paa, da han tiltraadte som Finansminister, at der ikke endnu var søgt Sanktion, ikke en Gang givet den fjerneste Meddelelse til Tingene om Udvidelsen af Garantien til Provinsbankerne. Naar imidlertid det ærede Medlem siger, at han troede, at det var gjort, saa maa jeg lade det staa til Troende, saa er der ingen Tvivl om, at det er hans Opfattelse, men jeg siger: Saa er det et mærkeligt ringe Sammenspil, der har været mellem Regeringen og dens Parti, dets Ordfører o. s. v., thi det er ingenlunde en Bagatel, at man har udvidet Bankgarantien, som man har gjort det.

Et andet æret Medlem har valgt en anden Form for Forsvaret, nemlig det ærede Medlem fra Hornslet (N. P. Jensen). Han siger ved denne Lejlighed, at det vilde have gjort Uroen meget større, kort sagt, i Stedet for at bedre Situationen, vilde det have forringet den, hvis det of-